

ZOHNĚ ZROZENÁ

Když se rozhodli, že už je čas vrátit se domů, skoro se stmívalo. Cestou zpátky se bavili a smáli se, vzpomínali na souboj mezi Tariel a Drogem a diskutovali o tom, jak by mohli trénovat příště. Chtěli si vytvořit tréninkovou dráhu s visícími terči a nejrůznějšími překážkami a těšili se na to, až ji začnou stavět.

Po návratu do města si to zamířili rovnou na místní trhy. Právě v té době byla ve městě trhová slavnost, které se účastnili i lidé ze sousední vesnice. Šlo o přehlídku řemesel a umění, ale především o výrobky, které lidé vyráběli a nabízeli ve svých stáncích.

Trhová slavnost byla plná života a Tariel s přáteli procházela mezi stánky, kde se prodávalo různé zboží a potraviny. Pozorovali umělce, kteří zde vystupovali a hráli na své nástroje, a také sem tam ochutnávali různé pochoutky.

Rozhodli se, že se rozdělí a každý se půjde podívat na to, co ho zajímá nejvíce. Tariel si v tu chvíli uvědomila, že jí chybí její brašna. Musela ji nechat někde v lese u terčů. Bude asi u toho pavouka, napadlo ji. V duchu si vynadala a rozhodla se jít ke stánku s knihami, aby se podívala, jestli jsou k dostání nějaké nové knihy o bojových uměních a třeba i dračích legendách.

O Volariter neboli létajících rytířích, kteří před čtyřmi sty lety bojovali proti temným silám a spolu s nimi byli zničeni.

Poté, co si vybrala několik knih, se vydala směrem k centru města, kde stál jejich dům, a přemýšlela o tom, co řekne otci, až se zeptá, co všechno dnes dělala a za co utratila své kapesné. Knihy pro ni byly srdeční záležitost, a proto neváhala, viděla-li něco zajímavého.

Do městečka Dragwell dorazila skupina vojáků, kteří byli vysláni na nábor nových rekrutů pro válku, ve které se jejich království Eridon právě nacházelo. S sebou měli plakáty a letáky s nabídkou služby v armádě.

Většina místních obyvatel nebyla ochotná vstoupit do armády a jít bojovat, ale někteří mladí muži se přesto nechali nalákat sliby, že budou bohatí a slavní. Vojáci nebyli nijak příliš přesvědčiví nebo násilní. To aby ukázali, že jejich nábor je pouze dobrovolný a že nikoho nenutí k vojenské službě. Přesto to i tak někteří obyvatelé vnímali jako nátlak a byli našťvaní na krále Ewina, že jejich zemi zatáhl do války kvůli moci.

Tariel občas napadlo, že by se mohla přihlásit k armádě, aby zažila vytoužené dobrodružství, ale věděla, že by tam jako žena byla spíš pro smích.

Když procházela kolem místní hospůdky, zaslechla, jak tam místním něco vyprávějí lidé z vedlejší vesnice. „Říkám vám,“ povídal postarší muž urostlé postavy, „když jsem byl před týdnem v Edarothu, panoval tam poměrně velký zmatek. Mobilizovali jednotky a připravovali se na nějaké tažení. Nevím přesně, čeho se to týkalo,“ napil se z plného džbánu medoviny, otřel si rukávem pusou, zarostlou hustým plnovousem, a pokračoval: „ale vojáci vypadali, že to, proti čemu mají nastoupit, jim nedělá ale vůbec dobře. Zaslechl jsem tam různé zvěsti, ze